

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Hynka Baňoucha v právní věci žalobce: **M. V.**, zast. JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou, se sídlem Sovova 709/5, Litoměřice, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, se sídlem Na Spravedlnosti 2516, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 11. 11. 2013, č. j. 52 A 55/2013 – 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ze dne 1. 9. 2013 žalobce navrhl, aby soud vyslovil nezákonnost zásahu příslušníka Policie České republiky, spočívajícího ve výběru kaucí ve výši 5000 Kč od žalobce jako řidiče motorového vozidla, k němuž došlo dne 5. 8. 2013 v době kolem 7:51 hod. na silnici č. I/36 v obci Voleč, poblíž domu č. p. 27.

[2] Podle potvrzení o převzetí kaucí ze dne 5. 8. 2013 byla od žalobce vybrána kaucí ve výši 5000 Kč, přičemž jako důvod vybrání kaucí zasahující policista v potvrzení uvedl,

že dne 5. 8. 2013 v 7:51 hod. žalobce projel měřeným úsekem rychlostí 92 km/h (se započtením možné odchylky měření 89 km/h), přičemž z jeho chování, jednání a vystupování na místě policista pojal důvodné podezření, že se bude vyhýbat správnému řízení.

[3] Žalobce v žalobě namítal, že v daném případě nebylo dáno důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, a zásah spočívající ve výběru kauce tak byl nezákonný. Vyjádřil domněnku, že výběr kauce přichází v úvahu zejména v případech, kdy přestupci nelze řádně doručovat, tedy v případech, kdy nemá trvalé dlouhodobé bydliště na území České republiky ani Evropské unie. V potvrzení o převzetí kauce nebylo její uložení řádně odůvodněno, neboť policistou bylo poskytnuto toliko obecné zdůvodnění. Výběr kauce byl podle žalobce reakcí na to, že se odmítl vyjádřit, odepřel podepsat oznámení o přestupku a zaplatit pokutu v rámci blokového řízení; v daném případě došlo podle jeho názoru ke zneužití institutu výběru kauce a překročení pravomocí zasahujícího policisty.

[4] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 11. 11. 2013, č. j. 52 A 55/2013 – 45, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává. V odůvodnění poukázal na § 125a odst. 1 věta první a odst. 2 a 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), a konstatoval, že zákon ukládá policistovi povinnost v potvrzení uvést důvod uložení kauce, přičemž však neklade konkrétní nároky na rozsah či podrobnost jeho vymezení; i vzhledem k charakteru potvrzení a podmínkám, za nichž je vystavováno, podle krajského soudu postačí stručné odůvodnění. Pokud zasahující policista v projednávané věci za důvod uložení kauce označil chování, jednání a vystupování řidiče na místě, pak takovéto vyjádření krajský soud vyhodnotil jako dostačující, přičemž důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, mohl policista nabýt především z jednání žalobce, jeho postoje k věci, způsobu komunikace (např. tónu a způsobu vyjadřování) či celkového chování. Krajský soud dodal, že vedle potvrzení o převzetí kauce lze důvody pro její uložení doložit i jiným způsobem, např. prostřednictvím oznámení o přestupku, výpovědi zasahujícího policisty či audio- nebo videonahrávky z místa.

[5] Krajský soud označil za spekulaci tvrzení žalobce, že byl kaucí potrestán za nesouhlas s vyřešením věci v blokovém řízení, a neztotožnil se ani s úvahami žalobce, že výběr kauce přichází v úvahu primárně v případech, kdy přestupci nelze řádně doručovat, tedy v případech, kdy nemá trvalé či dlouhodobé bydliště na území České republiky. Konstatoval, že tato okolnost je sama o sobě pro řádný průběh řízení nerozhodná; v této souvislosti předeslal některé postupy, které se v praxi vyskytují za účelem vyhýbání se přestupkovému řízení. Uzavřel, že policista v daném případě jednal v souladu se zákonem, přičemž výběr kauce odpovídal zákonem aprobovanému účelu, tedy zajištění účasti žalobce na projednání přestupku.

[6] Proti rozsudku krajského soudu se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností doručenou soudu dne 18. 9. 2013, podanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil

pokračování

krajskému soudu k dalšímu řízení. Předně věnoval pozornost pasivní procesní legitimaci žalovaného, přičemž poukázal na řízení o své kasační stížnosti, které je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 4 As 136/2013. Vyjádřil přesvědčení, že by měl být překlenut výklad zákona, jak byl zaujat v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 – 63; za žalovaného by podle něj mělo být považováno Ministerstvo vnitra, nikoli krajské ředitelství Policie České republiky.

[7] Co do merita věci stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že krajský soud aproboval překročení pravomocí a zneužití institutu kaue ze strany zasahujícího policisty. Poukázal na to, že institut výběru kaue má být aplikován ve výjimečných případech, o jaký se však v projednávané věci nejednalo. Namítal, že krajský soud neprovedl důkaz audionahrávkou, pořízenou stěžovatelem na místě a bez vědomí zasahujících policistů. Zejména pak brojil proti závěru krajského soudu, že policista na potvrzení o výběru kaue dostatečně odůvodnil její uložení; stěžovatel je přesvědčen, že policista nedostál povinnosti uvést konkrétní důvody, nýbrž tyto formuloval toliko zobecňujícím způsobem. Za jediný důvod pro uložení kaue přitom stěžovatel považuje situace, kdy přestupce nemá trvalý pobyt na území České republiky ani Evropské unie, popř. se zde nezdržuje po delší dobu, což však nebyl jeho případ. Skutečný důvod pro uložení kaue jeho osobě spatřuje v tom, že realizoval svá procesní práva. Ohradil se proti části odůvodnění napadeného rozsudku věnované postupům, které jsou v praxi používány za účelem vyhýbání se přestupkovému řízení, a vyjádřil pochybnosti o souladu ustanovení § 125a zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem, neboť jeho aplikace vede ke znevýhodnění jedné skupiny podezřelých ze spáchání přestupku oproti ostatním. Správní orgány mají dostatečné prostředky k zajištění řádného průběhu přestupkového řízení i bez uložení kaue.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 18. 12. 2013 ohledně své pasivní procesní legitimace uvedl, že tato otázka byla v minulosti již předmětem rozhodování Nejvyššího správního soudu. Co do merita věci se ztotožnil se závěry napadeného rozsudku. Ohradil se proti tvrzení stěžovatele o nepřiměřeně časté aplikaci institutu kaue, přičemž vyčíslil, že jemu podřízenými útvary služby dopravní policie bylo za období od 1. 1. 2013 do 16. 12. 2013 v rámci blokového řízení řešeno 16 577 přestupků, z nichž bylo 1010 přestupků zjištěno a oznámeno příslušným správním orgánům, přičemž pouze v 39 případech došlo k využití institutu kaue. Za stejné období roku 2012 se jednalo o 16 720 přestupků řešených a 1123 zjištěných, z nichž byl institut kaue použit v 57 případech. Žalovaný vyjádřil domněnku, že zástupkyně stěžovatele je aktivní v zastupování v případech tohoto typu, a řízení je proto vedeno účelově, s cílem zastrašovat správní orgány; žalobce je napojen na občanské sdružení, které provozuje webové stránky www.STOP-POLICIE.cz a poskytuje komerční pojištění proti postihu za přestupky.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných

důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[10] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor.

[11] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel předně věnoval pozornost pasivní procesní legitimaci, přičemž vyjádřil přesvědčení, že by měl být překlenut výklad zákona, jak byl zaujat v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 – 63; za žalovaného by podle něj mělo být považováno Ministerstvo vnitra, nikoli krajské ředitelství Policie České republiky.

[13] Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 13. 2. 2014, č. j. Nad 45/2014 – 47 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>), vyslovil, že „*na rozdíl od žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, kde žalovaného určuje přímo zákon (viz § 69 s. ř. s.), tedy bez ohledu na to, zda jej žalobce nesprávně označí, v případě žaloby zásahové určuje žalovaného vždy sám žalobce svým tvrzením (viz § 83 s. ř. s.). Rovněž při aplikaci § 7 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany, je třeba u zásahové žaloby vycházet z žalobního tvrzení.*“

[14] Závěry citovaného usnesení je třeba vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Nelze proto než konstatovat, že stěžovatel sice polemizuje s otázkou, zda by pasivně procesně legitimováno mělo být krajské ředitelství Policie České republiky či spíše Ministerstvo vnitra, tyto jeho úvahy se však žádným způsobem neprojeví ve vymezení základních formálních náležitostí žaloby a kasační stížnosti, jakož ani navazujících podání v rámci řízení před správními soudy, když stěžovatel za žalovaného vždy výslovně označil Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, a od této skutečnosti sám odvodil i místní příslušnost Krajského soudu v Hradci Králové, resp. jeho pobočky v Pardubicích, u kterého žalobu podal a jehož místní příslušnost v průběhu řízení žádným procesně relevantním způsobem nezpochybil.

[15] Stejným způsobem je třeba hodnotit polemiku stěžovatele se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 – 63, publikován pod č. 2603/2012 Sb. NSS, v němž zdejší soud judikoval, že „*Policie České republiky jedná při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích podle § 124 odst. 1 a 9 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, jako správní orgán, nikoliv jako ozbrojený bezpečnostní sbor.*“ Stěžovatel sice vyjadřuje své přesvědčení o potřebě překonat závěry tohoto rozsudku, formulace jeho žaloby i kasační stížnosti jim však plně odpovídá, když stěžovatel ve svých podáních vychází z toho, že zasahující policista jednal

pokračování

v daném případě v postavení správního orgánu (oprávněné úřední osoby), a jako se žalovaným je proto třeba jednat s Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Pardubického kraje. Na tomto hodnocení nemůže nic změnit, pokud stěžovatel vedle žaloby, o níž rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem, souběžně podal u Městského soudu v Praze obsahově totožnou žalobu z téhož dne 1. 9. 2013, lišící se toliko označením žalovaného, za kterého v této druhé žalobě označil Ministerstvo vnitra. V této souvislosti lze dodat, že usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 36/2013 – 70, byla odmítnuta kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2013, č. j. 10 A 187/2013 – 8, jímž byla věc postoupena Krajskému soudu v Hradci Králové.

[16] Co do merita věci se Nejvyšší správní soud nejprve musel vypořádat s otázkou právní povahy aktu, který je předmětem přezkumu v nyní projednávané věci.

[17] Podle § 125a odst. 1 věta první zákona o silničním provozu „*policista je oprávněn vybrat od řidiče motorového vozidla podezřelého ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, u kterého je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, kauci od 5000 Kč do 50 000 Kč, nejvýše však do výše hrozící peněžní sankce za spáchaný přestupek.*“

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výběr kaucí podle § 125a zákona o silničním provozu nelze pojmout jako rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž proti uložení kaucí zasahujícím policistou je třeba brojit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s.

[19] Vyšel přitom z toho, že o výběru kaucí není rozhodováno v konkrétním, právními předpisy vymezeném typu řízení a není o něm vydáváno formalizované rozhodnutí, nýbrž toliko písemné potvrzení podle § 125a odst. 3 zákona o silničním provozu (srov. kritéria pro rozlišení rozhodnutí a nezákonného zásahu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 6 As 34/2009 – 33, první odstavec zdola na č. 1. 35). Potvrzení o převzetí kaucí přitom nelze řadit mezi rozhodnutí o uložení záruky podle § 147 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Výběr kaucí totiž podléhá zvláštní úpravě § 125a zákona o silničním provozu, přičemž úpravu § 147 správního řádu na něj nelze aplikovat již proto, že institut záruky je pojmově koncipován pro již zahájená (hlavní) řízení, kdy o uložení povinnosti složit záruku (popř. o přijetí záruky) rozhoduje správní orgán, před nímž toto řízení probíhá. V okamžiku výběru kaucí podle § 125a zákona o silničním provozu naproti tomu žádné výchozí (přestupkové) řízení neprobíhá, neboť o zahájení takového řízení rozhoduje teprve následně správní orgán příslušný k jeho vedení, a to mj. na základě podkladů shromážděných zasahujícím policistou, resp. příslušným orgánem policie. K týmž závěrům dospívá i právní nauka (srov. VEDRAL, J. Správní řád : Komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 1129).

[20] Nejvyšší správní soud následně obrátil svoji pozornost ke stěžejní námitce uplatněné stěžovatelem v kasační stížnosti, totiž že zasahující policista na potvrzení

o výběru kauce její uložení dostatečně neodůvodnil; nedostal povinnosti uvést konkrétní důvody, nýbrž tyto formuloval toliko zobecňujícím způsobem.

[21] Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

[22] Podle § 125a odst. 3 zákona o silničním provozu *„při výběru kauce policista poučí řidiče o důsledku vybrání kauce a podmínkách jejího vracení a vystaví písemné potvrzení o převzetí kauce. V písemném potvrzení musí být uveden důvod uložení kauce. Písemné potvrzení se vystavuje ve třech vyhotoveních.“*

[23] Předmětem přezkumu v nyní projednávané věci je potvrzení o převzetí kauce ze dne 5. 8. 2013, č. j. KRPE-64357/PŘ-2013-170606, z něhož se podává, že od stěžovatele byla vybrána kauce ve výši 5000 Kč, a to v hotovosti, přičemž jako důvod vybrání kauce zasahující policista uvedl, že *„dne 5. 8. 2013 v 7:51 hod. projel výše jmenovaný měřeným úsekem 92 (89) km/h. Z chování, jednání a vystupování řidiče na místě jsem pojal důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat správnímu řízení.“* Ohledně vyjádření stěžovatele je v potvrzení uvedeno: *„bez vyjádření“*.

[24] Při posouzení otázky, zda zasahující policista v potvrzení o převzetí kauce uvedl dostatečný důvod pro její uložení, Nejvyšší správní soud vyšel z výše uvedeného rozboru právní povahy aktu uložení kauce. Dospěl k závěru, že na vymezení důvodu uložení kauce, který je podle § 125a odst. 3 věta druhá zákona o silničním provozu třeba uvést v písemném potvrzení o jejím převzetí, nelze klást nároky vycházející z požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu. Postačí srozumitelné a okolnostem věci odpovídající stručné vyjádření, v čem policista spatřuje důvodné podezření, že se řidič motorového vozidla podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích bude vyhýbat přestupkovému řízení. Je totiž třeba přihlídnout k podmínkám, za nichž je potvrzení o převzetí kauce vystavováno, když k tomuto dochází přímo zasahujícím policistou a bez ohledu na okolnosti, jakými jsou např. konkrétní místo či prostředí zásahu, frekvence provozu, povětrnostní situace či chování dotčeného řidiče v reakci na provádění silniční kontroly.

[25] Nejvyšší správní soud ve shodě s právním názorem krajského soudu konstatuje, že v rámci řízení před správními soudy, jehož předmětem je posouzení zákonnosti výběru kauce v rámci řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, lze vedle potvrzení o převzetí kauce vycházet i z jiných podkladů, z nichž lze zjistit okolnosti uložení kauce. Takovými podklady (důkazními prostředky) mohou být např. oznámení o přestupku, úřední záznamy, svědecké výpovědi či zvukové, obrazové nebo jiné nahrávky, které zachycují provádění zásahu a byly pořízeny v souladu se zákonem (srov. § 62 a navazující ustanovení zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013 – 24, publikován pod č. 2938/2014 Sb. NSS).

[26] V nyní projednávané věci se Nejvyšší správní soud ztotožnil s hodnocením krajského soudu v napadeném rozsudku, totiž že kauce nebyla od stěžovatele vybrána

pokračování

nezákonně. Nejvyšší správní soud považuje za dostačující, pokud policista v potvrzení o výběru kaucí ze dne 5. 8. 2013 poukázal na to, že z chování, jednání a vystupování stěžovatele na místě pojal důvodné podezření, že se bude vyhýbat správnímu řízení. Ztotožňuje se rovněž se závěrem krajského soudu, že shrnul-li policista své postřehy a vjemy ze stěžovatelova chování do vyjádření „z chování, jednání a vystupování řidiče na místě jsem pojal důvodné podezření“, jedná se o dostatečné odůvodnění důvodného podezření z následného vyhýbání se přestupkovému řízení. Policista současně poukázal na přestupkové jednání, z jehož spáchání byl stěžovatel, X, podezřelý, totiž že jako řidič vozidla Audi A4 modré barvy, registrační značka X, v pondělí dne 5. 8. 2013 v 7:51 hod. projel měřeným úsekem v obci Voleč rychlostí 92 km/h (se započtením možné odchylky měření 89 km/h), přičemž nejvyšší dovolená rychlost byla 50 km/h.

[27] Stěžovatel tedy byl podezřelý ze spáchání velmi závažného porušení pravidel silničního provozu, přičemž policista dále přihlédl k tomu, že se stěžovatel nevyjádřil k výběru kaucí (jak se podává z potvrzení o jejím převzetí), odmítl se vyjádřit k vlastnímu přestupku, z jehož spáchání byl podezřelý, a zejména pak odmítl podepsat oznámení o přestupku, resp. odmítl svým podpisem stvrdit, že byl poučen o průběhu správního řízení a doručování v jeho rámci. I z těchto okolností mohl zasahující policista oprávněně nabýt podezření, že se stěžovatel hodlá vyhýbat přestupkovému řízení [jak vyplývá z oznámení přestupku (odevzdání věci) ze dne 5. 8. 2013, č. j. KRPE-64357/PŘ-2013-170606].

[28] V této souvislosti lze pro úplnost a nad rámec potřebného odůvodnění poukázat na tvrzení žalovaného v rámci řízení o kasační stížnosti, k němuž se stěžovatel žádným způsobem nevyjádřil, totiž že žalobce využívá služeb občanského sdružení, které provozuje webové stránky www.STOP-POLICIE.cz a které poskytuje specifickou formu komerčního pojištění, jehož předmětem je garance, že řidič nebude postižen za žádný přestupek, z jehož spáchání je podezřelý, a to mj. na základě systematického a koordinovaného využívání veškerých procesních prostředků k tomu, aby přestupkové řízení nemohlo být (v zákonné lhůtě) skončeno vydáním pravomocného rozhodnutí.

[29] Nejvyšší správní soud konstatuje, že odůvodnění napadeného rozsudku je v části týkající se závěru o zákonnosti výběru kaucí vzhledem k důvodu uvedenému v potvrzení o jejím převzetí srozumitelné a dostatečné, přičemž krajský soud nepochybil, pokud odmítl provést důkaz blíže nespecifikovanou (utajenou) audionahrávkou, kterou údajně pořídil stěžovatel v průběhu zásahu a bez vědomí zasahujících policistů. Zdejší soud se naopak do jisté míry ztotožňuje s tvrzeními stěžovatele, brojícími proti té části odůvodnění napadeného rozsudku, ve které krajský soud věnuje pozornost některým postupům, které jsou v praxi používány za účelem vyhýbání se přestupkovému řízení. Takové úvahy krajského soudu nejen že vzbuzují pochybnosti o své výstižnosti, ale zejména nemají žádnou souvislost s okolnostmi nyní projednávané věci; nemají vliv na zákonnost napadeného rozsudku, lze je nicméně označit přinejmenším za nadbytečné.

[30] Vzhledem k tomu, že krajský soud správně vyhodnotil, že výběr kaucí nebyl nezákonný, nelze se ztotožnit ani s navazující námitkou stěžovatele, totiž že krajský soud aprobevoval překročení pravomocí a zneužití institutu kaucí ze strany zasahujícího policisty. Pokud stěžovatel argumentuje, že institut výběru kaucí má být aplikován pouze ve výjimečných případech, pak takový poznatek je jistě správný, stěžovatel ovšem neuvádí

žádné konkrétní skutečnosti nasvědčující porušení této zásady v nyní projednávané věci; v této souvislosti lze poukázat na základní statistická data o četnosti výběru kaucí, jak byla prezentována žalovaným ve vyjádření ke kasační stížnosti. Nelze se naopak ztotožnit s úvahami stěžovatele, že kauce by měly být ukládány výhradně v případech, kdy přestupce nemá trvalý pobyt na území České republiky ani Evropské unie, popř. se zde nezdržuje po delší dobu; pro takto restriktivní výklad nelze v zákoně nalézt opory. Nejvyšší správní soud rovněž (na rozdíl od stěžovatele) neshledal žádné pochybnosti o souladu ustanovení § 125a zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem; takový rozpor nelze spatřovat v tom, že institut kauce je aplikován pouze na jednu skupinu řidičů podezřelých ze spáchání přestupku, totiž na ty, u nichž je důvodné podezření, že se budou vyhýbat přestupkovému řízení. Na ústavnosti předmětné právní úpravy pak nemůže nic změnit ani skutečnost, že správní orgány mají i jiné prostředky k zajištění řádného průběhu řízení.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[31] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích a další spisové dokumentace k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[32] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu